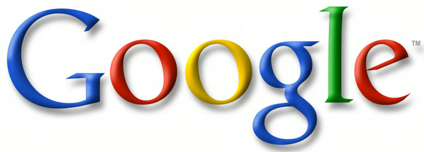

UC-NRLF
$B 137 065

HELGE RODE

KAIN OG ABEL

SKUESPIL I EN AKT

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCIX

KAIN OG ABEL

HELGE RODE

KAIN OG ABEL

SKUESPIL I EN AKT

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCIX

KØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

KAIN — ABEL — HAGAR

Aaben Skovplads i en Bjærgegn. Stigning til venstre. En Kløft gennemskærer Egnen. Klippeblokke paa dens Sider. Til højre er Kløften smal, saa man kan springe over den fra Blok til Blok. KAIN og ABEL har prøvet Kræfter, de er klædte som Hyrder i Gedeskind. KAIN er stærkt skægget, nogle og tyve Aar gammel. ABEL er atten Aar.

ABEL

(ligger paa Ryggen i Græsset).

Det nytter ikke — du kaster mig bestandig.

KAIN

(staar med korslagte Arme og aander tungt).

Du skal se, naar du bliver lige saa gammel, som jeg er nu, saa er du lige saa stærk.

ABEL.

Om fem Somre. Tror du?

KAIN.

Du faar flere Kræfter for hver Dag, der gaar.

ABEL

(springer spændstigt op).

Det er underligt, at Kræfterne kommer saaledes af sig selv. (Spænder Armenes Muskler.) Hvor kommer de fra? De kommer af sig selv ind i Armene og Benene. (Han kaster sig i Græsset.) Og saa gaar de deres Vej igen, naar man bliver gammel.

KAIN.

De gamle har ikke videre Kræfter. Da jeg var lille, kunde Far gøre med mig alt, hvad han vilde. Han kunde kaste med mig som med et lille Æble. Men nu er jeg stærkere end han. Det er jeg vis paa. Jeg behøver slet ikke at lyde ham, hvis jeg ikke vil. Jeg lyder ham kun, fordi han er min Far.

ABEL.

Det er underligt, at man kan blive stærkere end sin Far, som har været saa meget større.

(Han rejser sig, lægger Armen om KAINS Liv. KAIN lægger Armen om hans Hals, og de gaar sammen langsomt frem og tilbage.)

KAIN.

Jeg vil snart ikke bryde mig mere om Far. Jeg vil gaa min egen Vej.

ABEL.

Saa kommer vi alle sammen til at sørge.

KAIN.

Aaja — det er ogsaa blot noget, jeg siger.

ABEL.

Vi bliver nok sammen.

KAIN.

Jamen jeg vil have mit eget Kvæg og min egen Kvinde.

ABEL.

Har du nogen Sinde set en Kvinde?

KAIN
(ler).

Du har da set vor Mor.

ABEL
(tankefuld).

Ja men en anden Kvinde.

KAIN.

Vor Mor er gammel og kroget.

ABEL.

Det er af at slæbe Grene til Ilden.

KAIN.

Saadan ser andre Kvinder ikke ud.

ABEL.

Har du set nogen anden?

KAIN
(slipper ham, bryster sig).

Det vilde du gerne vide.

ABEL.

Jeg længes tit efter at se en Kvinde.

KAIN
(triumferende).

Men du *har* ingen set.

ABEL.

Jo en Gang — næsten — nej det vil jeg ikke fortælle om.

KAIN.

Hvad vil det sige?

ABEL
(kaster sig i Græsset).

Hun laa i Græsset og sov. Jeg saa hende slet ikke — for jeg løb bort.

KAIN.

Hvorfor løb du?

ABEL.

Jeg vilde ikke forstyrre hende. Jeg blev underlig til Mode.

KAIN.

Jeg har set en Kvinde.

ABEL.

Hvor?

KAIN
(hviskende).

Her. Du skal faa hende at se. Det er derfor, jeg har taget dig med her hen. Men du maa skjule dig bag Buskene, for hun tillader ikke andre at se sig. Ikke andre end mig.

ABEL
(drømmende).

Kommer hun her. Virkelig her. Kvinden?

KAIN.

I den sidste Tid mødes vi her hver Dag. Hun hører til paa den anden Side af Kløften. Det er en stor Slægt. De er ikke som vi. De har meget mere Kvæg og mange Mænd og Kvinder. De er ikke som vi, der er alene.

ABEL.

Kommer hun her? Hvor kommer hun?

KAIN.

Hun kommer paa den anden Side Kløften. Hun sidder med Fødderne ud over Kløften.

ABEL.

Jeg vilde gerne se en ung Kvinde. Far siger, at da Mor var ung, var det godt at se paa hende.

KAIN.

Du kan tro, det er godt.

ABEL.

Gaar du da ikke over til hende, der hvor der er smalt?

KAIN.

Nej det vil hun ikke endnu. Saa løber hun. Men hun skal komme her over. Det har hun sagt, at naar hun kendte mig bedre, vilde hun komme her over.

ABEL.

Har hun lovet det?

KAIN.

Ja det har hun lovet. — „Maaske“ har hun sagt. (Hemmelighedsfuldt.) Og naar hun først er her, saa skal hun aldrig mere komme tilbage.

ABEL.

Hvorledes det?

KAIN.

For saa vil jeg beholde hende her.

ABEL.

Men hvis hun nu ikke vil?

KAIN.

Saa vil jeg slaa hende med min Kølle, saa hun falder om, og tage hende paa Ryggen og løbe langt bort med hende.

ABEL
(heftigt).

Jeg vilde ikke slaa hende. Det vilde være stygt.

KAIN.

Jo se! for saa er hun min.

ABEL.

Da tror jeg, hun vilde løbe bort fra dig.

KAIN
(tænker sig om).

Jeg kunde ogsaa tage hende hjem til Far og Mor. De skulde nok passe paa hende.

(Tavshed.)

HAGAR kommer nu frem i Baggrunden til venstre, et Stykke oppe paa Klippen. Hun skygger med Haanden for Øjnene og ser sig om.

KAIN.

Der er hun. Skjul dig bag den Busk. Ellers løber hun.

ABEL skjuler sig bag Buskene til højre.

KAIN
(gaar hen til Kløften).

God Dag lille Kvinde. Skinner Solen dig i Øjnene?

HAGAR.
Hvem var det du talte med?

KAIN.
Jeg talte ikke med nogen.

HAGAR.
Der var en til. Hvem var det?

KAIN.
Vil du ikke komme her over i Dag?

HAGAR.
Hvorfor svarer du mig ikke?

KAIN.
Jeg vil, at du skal komme her over.

HAGAR.
Vil du nu plage mig igen i Dag?

KAIN.
Sæt dig ned, saa taler vi sammen.

HAGAR.
Igaar talte vi jo slet ikke.

KAIN.
Ja hvorfor vilde du ikke komme over.

HAGAR.

Det var saa kedeligt igaar. Du fortalte mig ingen Ting.

KAIN.

Jeg kan ikke altid fortælle.

HAGAR.

De første Gange fortalte du saa meget.

KAIN.

Det kan jeg ikke huske. Om hvad?

HAGAR.

Om din Far og Mor og — din lille Bror.

KAIN.

Ja saa havde jeg vel ikke mere at fortælle. Vil du ikke komme her over i Dag? Kom nu her over!

HAGAR.

Hvis du vil sige mig, hvem du talte med, saa skal jeg komme over. Var det din lille Bror?

KAIN.

Ja. Kom saa. Det var min lille Bror.

(Han gør Tegn til ABEL, at han skal gaa. ABEL gaar nølende ud til højre.)

HAGAR.

Det er ham, som kan spille paa Fløjte?

KAIN.

Ja. Kom saa!

HAGAR.

Hjælp mig.

(KAIN hjælper hende over, hvor Kløften er smallest.)

KAIN
(samtidig).

Sig først, hvorfor du vil komme over i Dag

HAGAR
(betænker sig).

Jo for, naar I er to, er jeg ikke saa bange

(De kommer frem i Forgrunden.)

HAGAR.

Hvor er din lille Bror blevet af?

KAIN.

Han er gaaet hjem.

HAGAR.

Hvorfor? (Hun ser sig om.) Han staar jo de henne og ser paa os. Kald paa ham! (Hun vinke til ABEL.)

KAIN.

Hvorfor skal jeg kalde paa ham?

HAGAR.

Ellers løber jeg min Vej.

ABEL kommer langsomt

KAIN.

Du kan ikke løbe fra mig, naar jeg ikke vil.

HAGAR

(ser forundret paa ham).

Jeg kan alt, hvad jeg vil.

ABEL

(nølende).

Faar jeg Lov til at være her?

KAIN

(bryster sig vendt mod ABEL).

Se, det er den lille Kvinde, som kommer til mig!

HAGAR

(til ABEL).

Er det dig, som kan spille paa Fløjte?

KAIN.

Det er der da ikke noget ved.

ABEL.

Jeg skærer blot en Fløjte og spiller efter Fuglene.

HAGAR.

Det er der ingen, som kan, hos os. De siger, at der var en, som kunde; men han blev slaaet ihjel. Da var jeg ganske lille.

KAIN.

Er der noget videre ved det?

HAGAR.

Du har selv fortalt mig om Fløjten. Nu vil vi sidde ned i Græsset.

KAIN.

Sæt dig!

HAGAR
(sætter sig).

KAIN
(sætter sig ved hendes Side).

Du skal sidde ved Siden af mig Abel.

(ABEL sætter sig. De sidder tavse en Stund.)

HAGAR
(taler bag KAINS Ryg).

Har du din Fløjte med dig?

ABEL.

Ja.

KAIN.

Hvorfor taler du til ham bag min Ryg?

HAGAR.

Jeg maa jo se, hvordan han ser ud.

KAIN.

Hvordan ser han ud?

HAGAR.

Han er smuk at se paa.

KAIN.

Er han da smukkere end jeg?

HAGAR

(tier).

KAIN.

Det er blot, fordi han er yngre. Han er bare et Barn. Er der noget ved det?

ABEL.

Er du vred paa mig Kain?

HAGAR.

Spil paa Fløjten. Nej, lad mig se den først.

KAIN.

Det er ingen Ting at se.

ABEL.

Aa nej, det er ikke noget at se.

HAGAR.

Lad mig se den.

KAIN.

Hvad er der ved den Fløjte?

HAGAR
(betragter Fløjten og taler bag KAINS Ryg).
Men vi har smukkere Klæder. Se!

ABEL.
De er smukke. De har Farver ligesom Blomsterne.

HAGAR.
Saadan nogle har I ikke!

ABEL.
Nej. — Skal jeg spille? Skal jeg spille paa Fløjten, Kain?

HAGAR.
Ja spil!

ABEL
(spiller).

HAGAR
(sidder med Haand under Kind og lytter. Hun græder).

KAIN.
Haha! Hvorfor græder du?

HAGAR
(ser fremmed paa ham).
Det gør jeg tit. Det er, fordi jeg er en Kvinde.

KAIN.

Jeg har set Abel græde en Gang. Hahaha! Han laa med Næsen ned i Jorden. Det passer sig ikke for en Mand.

ABEL

(skamfuld).

Jeg var ogsaa bare en Dreng.

HAGAR.

Det er der da ikke noget ondt i.

ABEL

(spiller paa Fløjten).

KAIN

(rejser sig).

Hold nu op med den Fløjte. Lad os heller brydes. Du skal se os brydes, lille Kvinde. Jeg kaster ham straks omkuld paa Jorden.

HAGAR.

Det er ikke sandt!

KAIN.

Haha! Er det ikke sandt, Abel?

ABEL

(nølende).

Jo. Men du kaster mig ikke ligestraks.

KAIN.

Han har slet ingen Kræfter. Jeg er meget stærkere.

ABEL.

Ja men jeg er jo saa meget yngre.

HAGAR
(ivrigt).

Ja det er bare, fordi han er yngre.

KAIN.

Nej slet ikke.

ABEL.

Du har selv sagt, at jeg bliver lige saa stærk.

KAIN.

Haahaa! Du faar aldrig nogen videre Kræfter.

HAGAR
(ser ømt paa ABEL).

Er det vel sandt?

ABEL.

Naar jeg bliver ældre, saa tror jeg nok, jeg faar mange Kræfter.

HAGAR.

Ja, naar du bliver ældre, saa faar du mange flere Kræfter end han. (Hun ler.)

KAIN
(vredt).

Det skal vi dog se paa. Jeg kan kaste ham om, saa snart jeg vil. Jeg kan slaa ham ihjel, hvis jeg har Lyst.

HAGAR.

Jamen det faar du ikke Lov til.

KAIN.

Ikke? Hvem skal forbyde det?

HAGAR.

Det skal jeg. (Hun tager ABELS Haand.) Jeg skal nok hjælpe dig. Saa tager vi ham og kaster ham i Kløften. (Hun ler.)

KAIN.

Haha! Jeg kan godt kaste jer begge to i Kløften paa en Gang.

ABEL
(ser op paa KAIN).

Hvorfor taler du saadan i Dag. Er du vred paa mig?

KAIN.

Du er saadan en dum Dreng. Jeg væmmes ved dig.

ABEL.

Bror! Jeg vil nødig, at du skal være vred paa mig.

(Han og HAGAR sidder tavse med Haand under Kind.)

KAIN.

I er saa lede. Uj Uj! I trætter mig. I siger ingen Ting. Rejs dig nu, Abel, saa skal vi slaas for Morskab. Saa kan Hagar se paa.

(ABEL rejser sig nølende.)

HAGAR.

Du skal ikke!

KAIN.

Jo!

HAGAR.

Saa gaar jeg.

KAIN.

Uj! Jeg væmmes ved dig!

HAGAR.

Kan du heller ikke lide mig, Abel?

ABEL

(ser ned)

Jeg synes godt om dig.

KAIN

(vender sig vredt).

Hør paa den Dreng. — Du tør ikke slaas. Uj Uj! Jeg væmmes ved dig.

HAGAR.

Jeg synes godt om din Bror.

KAIN.

Saa det gør du!

Han gaar bort fra dem og sætter sig mørk og krænket paa en Sten længst til højre.

ABEL.

Hvorfor sidder du der Bror?

KAIN.

Tal ikke til mig!

(Han stirrer mørkt frem for sig.)

ABEL.

Er du vred paa mig Bror?

KAIN.

Ti med dig!

HAGAR.

Lad ham bare sidde.

KAIN
(mørkt fremfor sig).

Hvorfor skal Abel være smukkere end jeg? Hvorfor skal jeg være ældre end Abel? Det vil jeg ikke!

(Tavshed.)

KAIN
(springer op).

Du tør vel heller ikke løbe omkaps med mig?

ABEL.

Jo. Men du ved, at du løber hurtigere.

HAGAR.

Det er bare, fordi du er ældre og har længere Ben.

KAIN

(peger mod venstre).

Lad os løbe til den store Sten og tilbage, saa ser Hagar, hvem som kommer først.

HAGAR

(til KAIN).

Er det sandt, at du løber saa hurtig?

KAIN.

Ingen løber saa hurtig som jeg. Intet Dyr i Skoven.

HAGAR.

Det synes jeg godt om at se paa.

KAIN.

Kom Abel!

HAGAR.

Han kan ikke løbe, som er saa ung. Kan du vel? Kain løber meget bedre.

ABEL.

Ja.

HAGAR.

Lad mig se dig løbe Kain.

KAIN.

Abel skal løbe med.

HAGAR.

Nej, jeg vil se dig løbe alene. Jeg vil se, hvor hurtig du er.

KAIN.

Hvis jeg er hurtig, vil du saa synes bedre om mig end om Abel?

HAGAR.

Det ved jeg ikke. Det skal jeg sige, naar du kommer tilbage. Lad mig nu se, at du er hurtig.

KAIN.

Jamen, saa skal I se paa mig!

HAGAR.

Ja vi skal nok se paa dig.

KAIN

(stiller sig op).

Holla! Nu løber jeg!

(Han løber ud til venstre.)

HAGAR

(med en kort Latter).

Der løber han.

KAINS STEMME
(forpustet).

Ser I paa mig?

HAGAR
(som ser ret frem for sig, raaber).

Ja vi ser paa dig!

ABEL
(ser tankefuld frem for sig.)

Det er Synd, at vi ikke ser paa ham.

(De sidder lidt tavse.)

HAGAR
(med Haand under Kind).

Kan du godt lide din store Bror?

ABEL.

Ja jeg holder af Kain. Han er ikke som nu, han holder af mig. Vi er altid sammen.

HAGAR.

Jamen somme Tider gaar du alene.

ABEL.

Hvordan ved du det?

HAGAR.

Jo for det har Kain fortalt.

Abel.

Somme Tider har jeg Lyst til at være alene. Saa gaar jeg langt bort over Sletterne og ser Solen gaar ned.

Hagar.

Taler I meget sammen?

Abel.

Ikke saa meget. Kain bryder sig ikke saa meget om, hvad jeg siger. Jeg ved ikke, hvad det kommer af! Jeg tror ikke han fatter, hvad jeg siger.

Hagar.

Men du spiller paa Fløjte for ham?

Abel.

En lille Stund; saa sidder han stille; men saa springer han op og siger, at nu kan det være nok. Han bryder sig ikke saa meget om det som jeg.

Hagar.

Og saa synger du for ham?

Abel.

Jeg synger mest, naar jeg er alene.

Hagar.

Hvad synger du da?

ABEL.

Hvad der falder mig ind — noget, naar jeg er glad, og noget, naar jeg er bedrøvet.

HAGAR.

Syng for mig.

ABEL
(springer op og synger i Glæde).

Eja for Solen,
den mægtige Herre,
min Fader og Ven!

Jeg bader min Krop i dens Lys,
jeg strækker mine Arme imod den,
men mine Øjne ejer dens Glans.

Eja for Jorden, som lever i Lyset,
med Skove og Søer og Blomster og Græs.
Dyrene hører min Røst, naar jeg kalder,
Fuglene synger og lærer mig Toner.
Eja for Jorden, som lever i Lys!

Eja for Himlen, hvor Solen har hjemme
og Maanen og alle de skinnende Stjerner,
de flygter som Hinder, naar Dag stormer frem.

Natten er stor, men jeg frygter den ikke.
Maanen og Stjernerne er mine Venner,
Straalerne falder som Regn paa mit Hjerte.
Eja for Himlen! Himlen er stor!

Eja for Dagen og Eja for Natten,
Eja for Dagen, som kommer i Morgen!

(HAGAR sidder og ser op paa ham.)

ABEL.

I Dag er jeg glad!

(Han synger pludselig.)

Eja for Kvinden, som kom over Kløften —
mere end Solen og mere end Stjernerne.
Hollahej! Hollahej!
Ven af mit Blod!

HAGAR
(nikker).

Jeg kan lide at høre dig synge.

ABEL.

I Dag er jeg glad!

HAGAR.

Synger du saadan for Kain?

ABEL.

Han bryder sig ikke videre om det.

HAGAR.

Jeg kan ikke lide Kain.

ABEL
(sætter sig).

Hvorfor ikke? Jeg troede, I var Venner. Jeg vilde gerne, I skulde være Venner.

HAGAR.

I Begyndelsen kunde jeg lide ham. Men igaar plagede han mig. Jeg kan bedre lide dig.

(De sidder lidt tavse.)

ABEL.

Vi sidder saa godt, saa godt.

HAGAR.

Vi har det saa fredeligt.

(Rykker ham nærmere.)

ABEL.

Ellers er jeg ikke saa rolig.

HAGAR.

Jeg heller ikke. Jeg gaar ud rundt omkring, til jeg bliver saa træt, at jeg ikke kan mere. Jeg kan ikke lide vore Folk hjemme. De støjer og plager mig. Da jeg var lille Pige, flyttede vi fra Sted til Sted altid. Men det er længe siden. Nu bor vi i Huse. Jeg har mere Lyst til at se mange Steder.

ABEL.

Jeg ogsaa!

HAGAR.

Jeg kan godt lide at sidde ved Siden af dig. Skal vi holde hinanden i Haanden.

(De tager hinanden i Haanden.)

HAGAR.

Nu sidder vi godt med hinanden i Haanden.

ABEL.

Din Haand er saa lille. Nej se, hvor den er lille.

HAGAR.

Din er saa kraftig. Du er vist meget stærk.

ABEL.

Jeg bliver stærkere.

HAGAR.

Lad mig se dine Øjne. Du har næsten sorte Øjne. De er store!

ABEL.

Du har blaa Øjne. Ligesom Himlen. Mine Øjne er ikke saa store som dine.

HAGAR.

Jo jo! Dine er meget større. De er blaa, naar man ser rigtig!

(De ser hinanden længe i Øjnene.)

HAGAR
(springer op).

Nu løber jeg fra dig. Saa ser du mig aldrig mer.

(Hun løber rundt.)

ABEL
(løber efter hende, fanger hende).

Nu har jeg dig.

HAGAR
(forpustet).

Slip mig! Slip mig!

ABEL.

Du kan ikke komme løs. Jeg er stærkere.

HAGAR.

Jamen, hvis jeg beder dig?

ABEL.

Ja, hvis du beder mig?

HAGAR
(alvorligt).

Du maa gerne holde mig.

(De staar sammen.)

HAGAR.

Jeg vil gerne blive sammen med dig. Du skal komme over til os.

ABEL.

Og blive der?

HAGAR.

Ja. Eller ogsaa vil vi gaa vor egen Vej. Det vil vi heller. Langt bort. Jeg kan ikke lide vore Folk.

ABEL.

Ja det vil vi heller. Eller ogsaa kan du blive her.

HAGAR.

Det tør jeg ikke.

ABEL.

Hvorfor ikke?

HAGAR.

For Kain.

ABEL

(sørgmodig).

Aaja Kain. Tror du han bliver vred?

HAGAR.

Ja det gør han. Se jeg kender Mændene. Naar en Kvinde ikke kan lide dem, bliver de onde.

ABEL.

Jeg tror ikke, jeg vilde blive ond.

HAGAR.

Du taler! Ja men dig kan jeg ogsaa lide. Holder du mere af Kain end af mig?

ABEL

(nølende).

Jeg vil heller være sammen med dig.

HAGAR.

Saa holder du mest af mig. Ikke sandt?

ABEL.

Jo.

HAGAR.

Er der nogen du holder saa meget af som af mig?

ABEL

(staar tavs og tænker. Saa ryster han paa Hovedet).

Nej!

HAGAR.

Ikke din Far!

ABEL.

Nej!

HAGAR.

Og din Mor?

ABEL.

Jeg kan bedst lide dig!

HAGAR.

Jeg kan ogsaa bedst lide dig.

ABEL

(kysser hendes Mund pludselig).

Min Mund kom til at røre ved din.

HAGAR.

Igen!

ABEL.

Aa det var dejligt. Din Mund er saa sød som en sød Frugt.

HAGAR

(vender Hovedet bort, gaar nogle Skridt baglænds fra ham og siger meget alvorligt, idet hun stirrer paa ham).

Ved du Abel?

ABEL.

Hvad?

HAGAR.

Nu ved jeg det bestemt. Jeg kunde godt lide Kain, fordi han fortalte om dig. Ellers kunde jeg ikke lide ham.

(Løber hen til ham, slaar Armene om hans Hals og presser sin Kind imod hans.)

KAINS STEMME.

Her kommer jeg!

HAGAR

(river sig løs og farer til Side).

ABEL.

Nu bliver det sørgeligt.

HAGAR.

Lad os skynde os bort. Kom, kom!

ABEL.

Jeg vil tale ham til Rette.

HAGAR.

Det nytter ikke. Kom!

ABEL.

Hvor bliver han af. Han saa os.

HAGAR.

Vent! — Det er for sent.

(De staar tavse og stive og ser ind i Buskene til højre.)

HAGAR

(hvisker).

Han er der?

ABEL.

Han saa os.

KAIN

(kommer snigende frem fra en Busk til højre, forpustet).

I saa ikke paa mig.

HAGAR

(sætter sig surmulende).

Jo vi gjorde.

KAIN.

Nej, I saa ikke paa mig!

HAGAR.

Vi kunde ikke se paa dig hele Tiden.

KAIN

(ser fra den ene til den anden).

Hvad var det, I stod og gjorde?

ABEL

(slaar Øjnene ned).

KAIN

(truende).

Hvad var det, I stod og gjorde?

HAGAR
(mut).

Vi talte sammen. Det har vi vel Lov til.

KAIN.

Hvad talte I om?

HAGAR
(trodsig).

Vi talte om, hvad vi selv vilde!

KAIN
(rasende hen imod hende).

Jeg skal sige dig — du skal tale om, hvad jeg vil. Det skal du. I rørte ved hinanden! Men du er kommet her over til mig. Det skal jeg sige dig. For at være min Kvinde. Det skal jeg sige dig!

ABEL
(imod ham).

Kain!

KAIN.

Hvad siger du. Hvad vil du. Du, som ikke tør slaas. Haha! Du kan bare spille paa Fløjte. Hvor er din Fløjte?

ABEL
(lægger sin Haand paa Fløjten, som sidder i hans Bælte).

KAIN.

Giv mig Fløjten!

ABEL.

Hvad vil du med den?

KAIN.

Det skal du faa at se!

HAGAR.

Giv ham ikke Fløjten.

KAIN

(styrter ude af sig selv hen imod hende. Hun viger forfærdet).

ABEL

(springer imellem dem).

Kain! Kain!

KAIN

Saa nu tør du slaas!

HAGAR

(oppe paa en Klippeblok. Ser i sky Spænding paa dem).

ABEL

(griber KAIN i Skuldren).

Kain! Hvad gør du?

KAIN.

Saa nu tør du slaas. — Hvad? Nu tør du slaas!

(Han griber ABEL om Livet og trænger ham bagover.)

ABEL

(raaber forfærdet).

Kain! Kain! Hvorfor slaar du mig?

KAIN.

Det skal du faa se!

(Han griber ABEL i Struben og vælter ham baglænds ud over Klippeblokken. Man hører Legemet falde mod Stenene dybt nede. HAGAR skjuler sit Ansigt og synker sammen med et Skrig.)

KAIN

(staar en Stund og stirrer ned i Kløften. Saa vender han sig og mumler).

Nu kan han spille paa Fløjte. Haha den dumme Dreng. Med hans Fløjte. (Gaar igen til Kløften og ser ned. Raaber.) Abel! Er du der? Abel! Kan du ikke svare? — Abel kom herop! Kan du ikke svare? Abel! Har du slaaet dig — Abel! — Abel! — — Abel! (Gaar frem over brummende.) Hvad kan jeg gøre for det. Hvad kan jeg gøre for, at han falder. (Ser HAGAR. Rusker i hende.) Vaagn op! Hvorfor sidder du der?

HAGAR

(halvt fra sig selv).

Hvor er Abel?

KAIN

(ser bort).

Det ved jeg ikke.

HAGAR.

Sig mig, hvor Abel er.

KAIN.

Skal jeg vogte paa min Bror.

HAGAR
(springer op).

Hvorfor skreg Abel? (Hun springer pludselig hen til Kløften. Ser ned og skriger.) Abel!

(Hun vender sig bleg og farer skrigende frem.)

KAIN.

Hvad skriger du for?

HAGAR
(kaster sig ned paa Jorden).

KAIN.

Du skal ikke jamre for ham. Det vil jeg ikke have.

HAGAR
(rejser sig. Ser paa ham. Styrter ind paa ham og kradser ham i Ansigtet).

Jeg hader dig! Jeg hader dig!

KAIN
(holder hendes Hænder).

Du skal gaa med mig, hører du! Du skal ikke jamre over Abel.

HAGAR.

Jeg hader dig!

KAIN
(holder stadig hendes Hænder).

Du skal gaa med mig og være min Kvinde. Hører du?

HAGAR.

Jeg hader dig!

KAIN.

Du skal faa se. Du skal nok lystre. Jeg skal binde dig. Jeg skal slaa dig!

(Griber hende bag fra om Livet og vil slæbe hende bort.)

HAGAR

(stønner).

Slip mig! Du kvæler mig!

KAIN.

Vil du saa følge godvillig?

HAGAR.

Slip mig!

KAIN.

Følger du saa godvillig?

HAGAR

(stønner).

Ja, hvis du vil slippe mig.

KAIN

(slipper hende).

HAGAR

(staar et Øjeblik og puster tungt. Sætter saa i et Spring op paa en af Klippeblokkene og raaber).

Jeg vil være hos Abel!

(Hun styrter sig ned.)

KAIN

(farer til Kløften. Ser ned længe. Vender sig bleg og stønner).

Aa aa! Jeg har dræbt min lille Bror! Jeg har dræbt min lille Bror!

(Han kaster sig paa sit Ansigt.)

TÆPPET.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG

HELGE RODE

STYRKE. En Fortælling. 1 Kr. 75 Øre.

HVIDE BLOMSTER. Digte. 1 Kr. 75 Øre.

DIGTE. 1 Kr. 50 Øre.

KONGESØNNER. Skuespil i fire Akter. 2 Kr.

SOMMERÆVENTYR. Skuespil i tre Akter. 2 Kr.

DANSEN GAAR. Drama i fem Akter. 3 Kr. 25 Øre.

DEN REJSENDE. Skitser. 2 Kr. 75 Øre.

KAMPENE I STEFAN BORGS HJEM. Drama i fire Akter. 2 Kr. 75 Øre.

LAMIA. Et dramatisk Digt. 75 Øre.

SOLSAGN. Drama i tre Akter. 2 Kr.

KOMEDIER. I-II à 3 Kr.

MORBUS TELLERMANN. Et Storstadsdrama i fem Akter. 2 Kr. 75 Øre.

DIGTE, gamle og nye. Indb. i Skind 3 Kr.

ITALIEN. Strejftog Syd og Nord for Alperne. 3 Kr.

Forlagstrykkeriet, Klareboderne 3 København K